

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/1142/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112224323
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4112224323.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Eriky Madarászovej v právnej veci žalobkyne S., zastúpenej JUDr. Petrom Peružekom, advokátom so sídlom Cintorínska 1, 920 01 Hlohovec, proti žalovaným: 1. J.. S. X., bytom Q. mládeže XXX/X, 949 01 Nitra, a 2. Fakultnej nemocnici Nitra, Špitálska 6, 949 01 Nitra, o ochranu osobnosti a finančné zadosťučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 8C/32/2012-441 zo dňa 20.05.2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa žalobkyňa domáhala ochrany osobnosti, konkrétne ospravedlnenia za zásah do jej osobnostných práv a poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pričom návrh odôvodnila tým, že žalovaný v 1. rade poškodil jej osobu vážnym spôsobom, keď jej nedovolil opatrovať rodičov, účelovo zmenil potvrdenie o bezvládnosti rodičov a o potrebe ich opatery s úmyslom existenčne ju poškodiť, spochybniť jej povesť a poškodiť zdravie rodičov. Kvôli protichodným lekárskeym potvrdeniam mala mať problémy v práci, neospravedlnené absencie, napokon prišla o prácu a nemohla si nájsť zamestnanie. Okrem morálnej ujmy vyvolaním negatívnej mienky o jej osobe v blízkom okolí jej žalovaní mali spôsobiť aj ujmu materiálnu, ktorá spočíva v tom, že v dôsledku jeho nesprávneho postupu prišla o prácu a pravidelný mesačný príjem.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa bola zamestnaná na základe pracovnej zmluvy zo dňa 15.09.1987 v SES Tlmače od 15.09.1987 a dňa 13.02.1990 jej bola doručená výpoveď podľa § 46 ods.1 písm. f) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúcom v bezdôvodnom vynechávaní pracovných zmien. Na Okresnom súde Levice prebiehalo konanie o určenie neplatnosti tejto výpovede pod sp. zn. 7C/37/1990. Žalobkyňa sa na súde domáhala aj neplatnosti absencií, neplatnosti preloženia, náhrady mzdy, určenia, že pracovný pomer trvá a ďalších nárokov. Návrh o určenie neplatnosti výpovede bol právoplatne zamietnutý a prvostupňový rozsudok bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, právoplatným dňa 01.04.1993. Súd vtedy konštatoval platnosť výpovede z pracovného pomeru, lebo žalobkyňa bezdôvodne vynechávala pracovné zmeny, čím jej vznikli absencie za pomerne dlhé obdobie; pritom nebolo preukázané, že by o neplatené voľno požiadala, a to aj napriek tomu, že ju zamestnávateľ opakovane požiadal o predloženie žiadosti o neplatené voľno. V konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14C/72/2013 bol zamietnutý aj jej návrh o určenie, že pracovný pomer trvá, pretože skončil platnou výpoveďou dňa 30.04.1990. Aj toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené. Žalobkyňa poukazovala na neopodstatnenosť absencií, pre ktoré dostala výpoveď, lebo príčinou jej neprítomnosti na pracovisku

bola potreba starostlivosti o bezvládných rodičov, o čom mala dostať od lekára riadne potvrdenie. Žalovaný v 1. rade najskôr potvrdil, že rodičia sú bezvládni a vyžadujú opateru, no následne svoje stanovisko zmenil s tým, že rodičia nie sú bezvládni; preto nebola akceptovaná jej neprítomnosť na pracovisku, v dôsledku čoho mala absenciu s následnou výpoveďou, so stratou zamestnania, zdiskreditovaním na pracovisku aj v obci, a tým sa dostala do nepriaznivej spoločenskej i finančnej situácie. V uvedenom konaní videla zásah do jej osobnostných práv.

Súd po vykonaní dokazovania zistil, že žalovaný v 1. rade ako lekár na potvrdení z MNV Mojmirovce zo dňa 18.07.1989 potvrdil, že rodičia žalobkyne sú bezvládni a potrebujú opateru, no na zázname spísanom na MNV v Mojmirovciach dňa 02.10.1989, ktorý predložila žalobkyňa, sa nachádza vyjadrenie žalovaného v 1. rade o tom, že jej rodičia nie sú bezvládni a on sa pomýlil. Tento doklad je však bez podpisu a pečiatky lekára a chýba na ňom aj označenie a podpis osoby, ktorá tento záznam za MNV Mojmirovce spisovala. Žalobkyňou namietaný postup lekára bol prešetrovaný viacerými orgánmi, vrátane jeho zamestnávateľa - OÚNZ Nitra, ktorý jej listom zo dňa 27.07.1990 oznámil, že bolo konštatované, že zdravotný stav rodičov si vyžadoval dočasnú opateru inej osoby, preto bolo dodatočne vydané potvrdenie o potrebe opatrovania rodičov v čase od 15.08.1989 do 31.10.1989. Žalobkyni aj jej zamestnávateľovi bolo toto dodatočné potvrdenie doručené, čím bola vykonaná náprava ohľadne dvoch rozdielných potvrdení o bezvládnosti jej rodičov. Rozhodnutie o zamietnutí žaloby súd oprel najmä o ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých každá fyzická osoba má právo na ochranu osobnosti v prípade neoprávneného zásahu spôsobilého vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti. Chránenými zložkami osobnosti sú najmä právo na život, zdravie, občiansku česť, ľudskú dôstojnosť, vážnosť osoby, súkromie, rešpektovanie rodinného života a pod. Občiansky zákonník poskytuje ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti človeka tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady, ktorými je existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11, neoprávnený charakter tohto zásahu a existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmom. Nenaplnenie ktoréhokoľvek z týchto predpokladov vylučuje možnosť vzniku sankcií podľa § 13 Občianskeho zákonníka. V prípade splnenia zákonných predpokladov zákon pripúšťa možnosť domáhať sa poskytnutia primeraného zadosťučinenia, ktorý nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia. Ak by morálne zadosťučinenie bolo preukázateľne nepostačujúce a strácalo by svoju účinnosť a funkčnosť, Občiansky zákonník umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Iba ak sa preukáže, že došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, môže byť fyzickej osobe priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Toto právo na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Súd po zhodnotení všetkých dôkazov urobil záver, že návrh žalobkyne nie je opodstatnený. Vyššie opísané konanie žalovaného v 1. rade v r. 1989 nie je možné považovať za taký zásah do jej osobnostných práv, aký má na mysli ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda za zásah, ktorý by bol spôsobilý privodiť ujmu na jej osobnostných právach. Žalovaný v 1. rade síce dňa 18.07.1989 potvrdil, že rodičia žalobkyne sú bezvládni, a na zázname zo dňa 02.10.1989 je uvedené, že jej rodičia nie sú bezvládni, no tento postup nemožno považovať za zásah do cti, dôstojnosti, súkromia, resp. do akéhokoľvek iného osobnostného práva žalobkyne. Žalovaný v 2. rade ako jeho zamestnávateľ ešte v roku 1990 jeho pochybenie pri vydaní rozdielných potvrdení napravil vystavením správneho potvrdenia, zaslaného žalobkyni i jej zamestnávateľovi, čím boli odstránené prípadné pochybnosti o potrebe opatrovania rodičov. Z rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 7C/37/1993-71 zo dňa 16.04.1991 a rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn. 14Co/348/91 zo dňa 28.09.1992 je zrejmé, že žalobkyňa nedostala výpoveď preto, že by zamestnávateľ neuznal potrebu opateru rodičov a z toho dôvodu jej udelil absencie, ale výpoveď jej bola daná preto, že ona svojvoľne - bez odsúhlasenia neplateného voľna - prestala chodiť do práce a napriek opakovanej výzve, aby podala žiadosť o neplatené voľno, tak neurobila, čím jej neprítomnosť na pracovisku bola posúdená ako absencia. V súdnych rozhodnutiach nie je žiadna zmienka o tom, že zamestnávateľ neakceptoval potrebu starostlivosti o bezvládných rodičov z dôvodu predloženia rozdielných potvrdení. Základným momentom, od ktorého sa spor o neplatnosť výpovede odvíjal, bola práve tá skutočnosť, že žalobkyňa kvalifikovaným spôsobom riadne a včas nepožiadala zamestnávateľa o poskytnutie neplateného voľna. Bez podania žiadosti sa

zamestnávateľ nemohol zaoberať ani jej dôvodnosťou a zaujať k prípadnému čerpaniu neplateného voľna stanovisko; žalobkyňa bez povolenia zamestnávateľa nebola oprávnená vymeškováť pracovné zmeny.

Na základe uvedeného súd urobil záver, že konanie žalovaného v 1. rade ako zamestnanca žalovaného v 2. rade, spočívajúceho vo vystavení dvoch protichodných stanovísk k bezvládnosti rodičov žalobkyne, nielen že nie je spôsobilé vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti, ale nie je ani v príčinnej súvislosti so stratou jej zamestnania, príjmu, zníženiu jej dôstojnosti, vážnosti a spoločenskej diskreditácie. Keďže nebolo preukázané, že by žalovaní v 1. a 2. rade svojím konaním zasiahli do osobnostných práv žalobkyne, a keďže nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi konaním súvisiacim s vystavením potvrdení o zdravotnom stave rodičov žalobkyne a medzi následnou nepriaznivou sociálnou, finančnou a spoločenskou situáciou, do ktorej sa žalobkyňa dostala, nebolo možné návrhu vyhovieť. Do uvedenej situácie sa žalobkyňa dostala najmä svojím nedôsledným postupom pri riešení neplateného voľna v zamestnaní, keď oň nepožiadala a do práce nechodila. Základné predpoklady pre vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do chránených práv fyzickej osoby v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka preukázané neboli, čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby, bez potreby vykonania ďalšieho žalobkyňou navrhovaného dokazovania. Námietskou premlčania nároku na nemajetkovú ujmu sa súd už nezaoberal pre bezpredmetnosť uplatneného práva. Právo na ochranu osobnosti sa vo všeobecnosti nepremlčuje; premlčuje sa len nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch, ktorý by v tomto prípade premlčaný bol. Navyše žalovaný v 1. rade nebol v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka pasívne legitimovaný, lebo konal ako zamestnanec právneho predchodcu žalovaného v 2. rade pri výkone svojich pracovných povinností. V tomto spočíva dôvod na zamietnutie žaloby voči nemu.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa nej súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd síce skonštatoval, že niekto, pravdepodobne žalovaný v 1. rade, zmenil potvrdenie o bezvládnosti jej rodičov, ale nepriložil tomu žiadnu dôležitosť, lebo odôvodnil skončenie jej pracovného pomeru absenciami a z toho dôvodu vyvodil, že konanie žalovaného v 1. rade ako zamestnanca žalovaného v 2. rade nebolo spôsobilé vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti, a nie je ani v príčinnej súvislosti, a z toho dôvodu nemohlo ohroziť jej vážnosť a jej spoločenskú diskreditáciu. Tým došlo k nesprávnym zisteniam a súd jej návrh nesprávne zamietol. Svoje rozhodnutie súd skutkovo nesprávne odôvodnil tým, že nie bezvládnosť, ale jej absencie boli dôvodom skončenia jej pracovného pomeru. Súd vec nesprávne posúdil, keď uviedol, že ona nepreukázala príčinnú súvislosť a že nevznikli predpoklady pre vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do chránených práv fyzickej osoby podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak by súd správne vyhodnotil skutkové okolnosti, že by boli dané základné predpoklady, bol by uznal jej nárok na nemajetkovú ujmu. Súd nevykonal výsluchy J. X., H. X. a J. Q. s odôvodnením, že rozsah dokazovania považoval za dostatočný pre objektívne posúdenie a rozhodnutie vo veci. Títo svedkovia by však vypovedali k meritu veci, a ich nevypočutím nebol skutkový stav náležite zistený. Odôvodnenie rozsudku je podľa nej nepresvedčivé a nezákonné.

Žalovaní sa k odvolaniu nevyjadrili.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) prejednal vec podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne a odvolanie nie je dôvodné. Preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a dostatočne skutkovo aj právne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za

nutné v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Na dôvazok dodáva nasledovné:

Základ súkromnoprávnej ochrany osobnostných práv obsahuje Občiansky zákonník pod názvom Ochrana osobnosti v ustanoveniach § 11 až 16. Občianskoprávna úprava v tejto oblasti vychádza z druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky, najmä z článkov 14, 15, 16, 19, 20 a 21, a je konkretizovaná v právnych vzťahoch subjektov s rovnakým právnym postavením. Občiansky zákonník v ustanoveniach § 11 a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Predmetom ochrany osobnosti v občianskom práve môže byť najmä právo na česť a dôstojnosť, právo na meno, právo na prejavy osobnej povahy zachytené na hmotnom substráte, právo na telesnú integritu, právo na súkromie a právo na opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov vo vzťahu k hromadným informačným prostriedkom. Problematiku ľudských práv v tomto smere upravuje v základe najvyšší zákon štátu - Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v platnom znení v čl. 19 ods. 1, podľa ktorého každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (zhodne s čl. 10 ods. 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb. - Listina základných práv a slobôd). Ústava v čl. 7 ods. 5 zároveň zakotvuje, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Právomoc súdu konať o žalobe na ochranu osobnosti v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Procesné dokazovanie je objektívnym právom upravený postup občianskoprávneho súdu, ktorého cieľom je získanie skutkových a právnych poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 OSP), a nie účastníkov konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania a nemožno to považovať ani za odňatie možnosti konať pred súdom. V zmysle § 132 OSP súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázkami, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie.

Objektívne kritérium hodnotenia nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v porušení či už len v samotnom ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej jednote, vylučuje, aby sa pre toto hodnotenie stali rozhodujúcimi len subjektívne pocity dotknutej fyzickej osoby, t.j. jej negatívna individuálna psychická reakcia. Subjektívne kritérium hodnotenia nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka je vzhľadom na možnosti založenia nežiaducich rozdielov pri vzniku občianskoprávných sankcií neprijateľné. Návrh na poskytnutie primeraného zadostučinenia (satisfakčná žaloba) sleduje priznanie satisfakcie občanovi, ktorého osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah zvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Zákon teda pripúšťa, aby sa v určitých prípadoch, keď sa to javí ako nevyhnutné, zadostučinenie uložilo vo forme majetkového plnenia, konkrétne v peniazoch. Podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je nemajetková ujma, ktorá je spôsobilá v značnej miere znížiť dôstojnosť občana a jeho vážnosť v spoločnosti.

V prejednávanej veci sa súd prvého stupňa správne zaoberal existenciu predpokladov vzniku práva na ochranu osobnosti a dôvodnosti podanej žaloby, v tomto smere zistil skutkový stav veci v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 a § 153 ods. 1 OSP a vyvodil z neho správny právny záver aplikujúc správne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tvrdenie žalobkyne o tom, že v dôsledku dvoch rozdielných potvrdení týkajúcich sa bezvládnosti jej rodičov v r. 1989 dostala od vtedajšieho zamestnávateľa výpoveď z pracovného pomeru a že následkom toho bolo zasiahnuté do jej práva na ochranu osobnosti, sa dokazovaním, vykonaným súdom prvého stupňa, nepreukázalo; podľa obsahu spisu preukázané bolo, že výpoveď z pracovného pomeru jej bola daná - ako to správne zdôvodnil aj súd prvého stupňa - preto,

že mala v práci bezdôvodné absencie, keďže zamestnávateľa vopred o neplatené voľno nepožiadala a bez žiadosti a oficiálne doloženého dôvodu do práce prestala chodiť. K tomuto skutkovému zisteniu ani v podanom odvolaní neuviedla právne významné odvolacie dôvody. Ak teda žalobkyňa tvrdený zásah do jej osobnostných práv opierala o to, že výpoveď z pracovného pomeru dostala pre dve rozdielne potvrdenia vystavené žalovaným v 1. rade, no toto tvrdenie ako základ žalobného návrhu v konaní vôbec nepreukázala (t. j. nepreukázala príčinnú súvislosť medzi dôvodom výpovede z pracovného pomeru a následnou stratou zamestnania, zdiskreditovaním na pracovisku aj v obci, nepriaznivou spoločenskou a finančnou situáciou), nemohla byť v konaní úspešná. Iné svetlo do prípadu by neprinieslo ani doplnenie dokazovania podľa jej návrhu, najmä výsluchom svedkov na okolnosť, že v dôsledku výpovede pre absencie bola žalobkyňa vnímaná ako osoba absentérka, porušujúca právne predpisy, že sa starala o svojich rodičov a ako bola vnímaná v dôsledku výpovede v obci vnímaná a diskreditovaná, ako aj na okolnosť, ako bola vnímaná žalobkyňa, ktorá sa v rodine prezentovala, že sa stará o rodičov, pričom zamestnávateľ jej neuveril, čo musela potom v rodine vysvetľovať (v spise na č. I. 431). Výsluchom navrhnutých svedkov by jednoznačne nemohlo dôjsť k inému záveru o dôvode výpovede z pracovného pomeru a s tým nesúvisiacimi potvrdeniami žalovaného v 1. rade. K odvolacej námietke žalobkyne v tomto smere odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o nevykonaní ďalších navrhnutých dôkazov bolo správne.

Súd prvého stupňa zamietnuť žalobu preto, že žalobkyňa nepreukázala zníženie jej dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti, utrpenie nemajetkovej ujmy v dôsledku rozdielnych potvrdení žalovaného v 1. rade ako zamestnanca žalovaného v 2. rade, rozhodol vecne správne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. S ohľadom na všetko vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa posúdil ako vecne správne a ako také ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešným žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov nepriznal, keďže o ne nepožiadali a v odvolacom konaní im v podstate žiadne trovy ani nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednoglasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.